

Lovforslag nr. L 253. Fremsat den 25. marts 1993 af Pia Kjærsgaard (FP), Tom Behnke (FP), Kim Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP) og Annette Just (FP)

Forslag

til

Lov om afholdelse af vejledende folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik

§ 1. Der afholdes en vejledende folkeafstemning tirsdag den 18. maj 1993 om Danmarks udlændingepolitik.

Stk. 2. Ved folkeafstemningen stemmes der »ja« eller »nej« til følgende spørgsmål:

- 1) Bør udenlandske statsborgeres valgret og valgbarhed ved kommunale valg afskaffes?
- 2) Bør betingelserne for opnåelse af dansk indfødsret skærpes?
- 3) Bør udlændinges retskrav om familiesammenføring her i landet begrænses?
- 4) Bør Danmark modtage flere flygtninge, end vi er forpligtet til i henhold til internationale konventioner?
- 5) Bør udenlandske statsborgere, der har afsønet fængselsstraf i Danmark, udvises efter strafafsoningen?
- 6) Bør det offentlige ophøre med at finansiere modersmålsundervisning for herboende udlændinge?

§ 2. Berettiget til at deltage i afstemningen er enhver, der på afstemningsdagen opfylder betingelserne for valgret til Folketinget, og som er optaget på de valglister, der er omtalt i stk. 2.

Stk. 2. Det påhviler kommunalbestyrelsen at udarbejde en valgliste over kommunens vælgere og at udsende valgkort efter reglerne i kapitel 4 i lov om valg til Folketinget.

Stk. 3. Bekendtgørelse om afstemningen sker i overensstemmelse med reglerne i § 21 i lov om valg til Folketinget.

§ 3. Bestemmelserne i §§ 97-103 og §§ 105-107 i lov om valg til Folketinget finder tilsvarende anvendelse ved folkeafstemningen.

§ 4. Lovforslaget kan stadfæstes straks efter vedtagelsen.

Stk. 2. Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. Loven gælder ikke for Grønland og Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Forslaget har til formål at sikre, at den danske befolkning aktivt inddrages i beslutninger om udformningen af den fremtidige udlændingepolitik.

Dette opnås ved afholdelse af vejledende folkeafstemning, der afholdes samtidig med den planlagte afholdelse af folkeafstemningen om EF-unionen tirsdag den 18. maj 1993.

De i forslagens § 2, stk. 2, anførte 6 afstemningstemaer dækker et bredt spekter af de problemer, Danmark er blevet påført som følge af forskellige regeringers og et folketingsflertals lovgivning på udlændingeområdet.

Sagen er, at det danske folkestyre er i krise, hvilket Unionsafstemningen tydeligt viste. Et kæmpeflertal i Folketinget var her i tydelig modstrid med befolkningens ønsker. At de samme politikere med de bedste manipulationsinstrumenter i hånden derefter tryner befolkningen ved at undergrave folkeafstemningens resultat er så en anden sag.

Det er først og fremmest politikerne, der har ansvaret for, at det danske folkestyre er i krise. Og det burde derfor i langt højere grad interessere politikerne at finde veje og midler til at styrke folkestyret.

En væsentlig årsag til krisen er, at befolkningen praktisk talt ikke inddrages i de politiske beslutninger. Det højt besungne repræsentative demokrati indebærer, at politikerne kan påberåbe sig at repræsentere befolkningen, men reelt lader sig lede af magteliten, dvs. embedsmandsapparatet, organisationer og pressionsgrupper. Jordforbindelsen til befolkningen er mistet.

Derfor får vælgerne hverken lov til at blive hørt om Øresundsbro, Storebæltsbro, stormoskébyggeri, lukkelov, skærpelse af straffen for grov kriminalitet eller andre store og små spørgsmål, som angår hver eneste dansker. De øvrige partier henviser blot med flotte håndbevægelser til, at politikerne jo er udpeget på valgdagen, at de har bedre indsigt end den almindelige befolkning etc. Når spørgsmålet om folkeafstemninger en sjældn gang drøftes, rynker de gamle politikere alvorsfuldt panden og advarer imod, at vi

»i tide og i utide« kalder vælgerne til stemmeurnerne.

Realiteten er, at der i hele Danmarkshistorien kun har været afholdt 2 folkeafstemninger, ud over afstemningerne om grundlovsændringer, valgretsalders og EF. Det var afstemningen som salget af De vestindiske Øer i 1916 og jordlovsafstemningen i 1963. I ingen andre tilfælde har politikerne ønsket eller turdet at høre befolkningens mening.

I et ægte demokrati burde man ikke frygte, at en befolkning kan vælte et broprojekt, ændre landets udlændingepolitik, begrænse skatteudskrivningen, eller på anden måde blande sig i de politiske beslutninger. Politikerne burde tværtimod opfordre til afholdelse af folkeafstemninger. Det gør man i Schweiz. Det gør man i mange amerikanske delstater. Her findes regler, der sikrer, enten at vælgerne selv kan kræve, at et bestemt forslag bliver sendt til folkeafstemning, eller kan forlange, at forslag, politikerne har vedtaget, skal fremlægges til folkeafstemning, før det kan træde i kraft.

I et kriseramt folkestyre er det bydende nødvendigt at gå nye veje. Folkestyret må genskabes, og det er indlysende, at et af midlerne er befolkningens direkte indflydelse på de politiske afgørelser.

Det er ikke længere nok, at de øvrige partier én gang om året holder håndervridende grundlovstaler om folkestyrets krise. Det er i elvte time, hvis krisen skal afløses af borgerånd, tillid til politikerne og ansvar for befolkningen.

En folkeafstemning om netop disse helt centrale emner vil i høj grad kunne engagere befolkningen og bidrage til positiv folkelig debat og stillingtagen, der kan medvirke til at give regering og Folketing et sikrere beslutningsgrundlag for det fremtidige lovforberedende arbejde.

Afstemningstemaerne er udvalgt således, at de dækker væsentlige spørgsmål inden for forfatningsretten (spørgsmål 1), indfødsret (spørgsmål 2), menneskerettigheder (spørgsmål 3), folkeretten (spørgsmål 4) strafferet og kriminalpolitik (spørgsmål 5) og integrationspolitik (spørgsmål 6). Der opnås således

en alsidighed i temaer, der sikrer en saglig og relevant debat om disse yderst væsentlige emner.

Den danske befolkning er aldrig blevet spurgt, om den ønsker at acceptere den nedgang i levestandard, forringelse af sociale ydelser, højere skattetryk, stærk stigning i kriminaliteten, social uro, racistiske tendenser, større offentlige udgifter inden for social- og sundhedssektoren, skolevæsen, politi og domstole m.v., som er en uundgåelig følge af den hidtil førte udlændingepolitik.

Ved at gennemføre en folkeafstemning med forudgående oplysningskampagne sikres, at alle væsentlige synspunkter inddrages i debatten, f.eks. således at regeringen kan argumentere for de fordele, den ser ved at fortsætte sin hidtidige udlændingepolitik,

mens Fremskridtspartiet kan oplyse befolkningen om den stadig stigende risiko for kaos og sammenbrud i den danske udlændingepolitik.

Vedtagelsen af forslag om en folkeafstemning vil være et væsentligt tiltag i demokratisk retning på lovgivningsområder, der alt for længe har været domineret af politikere, der ikke har ønsket at lytte til andre synspunkter end deres egne.

Forslagsstillerne erkender, at også afstemning om andre temaer kunne overvejes, og forslagsstillerne vil under udvalgsarbejdet gerne forhandle med Folketingets øvrige partier om eventuel ændring i eller udbygning af de afstemningsemner, der forelægges for vælgerne.